

Ksiądz Ignác Stuchlý

Z Aktów procesowych,
czasowość posłannictwa.

Za staraniem Postulacji Generalnej SDB

Przekład: ks. Bogdan Walczykiewicz SDB

Ksiądz Pierluigi Cameroni SDB

Wprowadzenie

Dziękujemy za zaproszenie skierowane do nas, do współuczestniczenia w waszym Seminarium poświęconym świadectwu ewangelicznemu i salezjańskiemu Sługi Bożego Ignácego Stuchlý, darowi Ducha Świętego do przyjęcia z pokorą i uznaniem. Od księdza Bosko aż do naszych czasów rozpoznajemy pewien zwyczaj świętości, która zasłużyła na zwracanie uwagi, ponieważ został wcielony charyzmat, który od niego miał początek, a który się wyraził w wielości stanów życia i form. Chodzi o mężczyzn i niewiasty, młodych i dorosłych, konsekrowanych i świeckich, biskupów i misjonarzy, którzy w uwarunkowaniach historycznych, kulturowych, różnorodnych społecznie w czasie i przestrzeni zabłysnęli szczególnym światłem charyzmatu salezjańskiego, przedstawiając dziedzictwo, które odgrywa skuteczną rolę w życiu i we wspólnocie wierzących oraz dla ludzi dobrej woli.

Wykaz z dnia 24 maja 2018

Nasza Postulacja zajmuje się 169 pośród Świętych, Błogosławionych, Czcigodnych, Sług Bożych.
Jest 51 spraw bezpośrednio występujących **przez** Postulację.

ŚWIĘCI (dziewięciu)

święty Jan Bosko, kapłan (data kanonizacji: 1 kwietnia 1934) – (Włochy)

święty Józef Cafasso, kapłan (22 czerwca 1947) – (Włochy)

święta Maria D. Mazzarello, dziewica (24 czerwca 1951) – (Włochy)

święty Dominik Savio, młodzieniec (12 czerwca 1954) – (Włochy)

święty Leonard Murialdo, kapłan (3 maja 1970) – (Włochy)

święty Alojzy Versiglia, biskup, **męczennik** (1 października 2000) – (Włochy – Chiny)

święty Kalikst Caravario, kapłan, **męczennik** (1 października 2000) – (Włochy – Chiny)

święty Alojzy Orione, kapłan (16 maja 2004) – (Włochy)

święty Alojzy Guanella, kapłan (23 października 2011) – (Włochy)

BŁOGOSŁAWIENI (stu osiemnastu)

błogosławiony Michał Rua, kapłan (data beatyfikacji: 29 października 1972) – Włochy

błogosławiona Laura Vicuña, dziewica (3 września 1988) – (Chile – Argentyna)

błogosławiony Filip Rinaldi, kapłan (29 kwietnia 1990) – (Włochy)

błogosławiona Magdalena Morano, dziewica (5 listopada 1994) – (Włochy)

błogosławiony Józef Kowalski, kapłan, **męczennik** (13 czerwca 1999) – (Polska)

błogosławiony Franciszek Kęsy, świecki, i 4 towarzysze męczennicy
(13 czerwca 1999) – (Polska)

błogosławiony Pius IX, papież (3 września 2000) – (Włochy)

błogosławiony Józef Kalasancjusz, kapłan, i **31 męczenników** (11 marca 2001) – (Hiszpania)

błogosławiony Alojzy Variara, kapłan (14 kwietnia 2002) – (Włochy – Kolumbia)

błogosławiony Artemide Zatti, zakonnik (14 kwietnia 2002) – (Włochy – Argentyna)

błogosławiona Maria Romero Meneses, dziewica (14 kwietnia 2002) – (Nikaragua – Costa Rica)

błogosławiony August Czartoryski, kapłan (25 kwietnia 2004) – (Francja – Polska)

błogosławiona Euzebia Palomino, dziewica (25 kwietnia 2004) – (Hiszpania)

błogostawiona Aleksandra M. Da Costa, świecka (25 kwietnia 2004)- Portugalia

błogostawiony Albert Marvelli, świecki (5 września 2004) – (Włochy)

błogostawiony Bronisław Markiewicz, kapłan (19 czerwca 2005) – (Polska)

błogostawiony Enrico Saiz Aparicio, kapłan, i 62 towarzyszy męczenników (28 października 2007) – Hiszpania

błogostawiony Zefiryn Namuncurá, świecki (11 listopada 2007) – (Argentyna)

błogostawiona Maria Troncatti, dziewica (24 listopada 2012 – (Włochy – Ekwador)

błogostawiony Stefan Sándor, zakonnik, męczennik (19 października 2013) – (Węgry)

błogostawiony Tytus Zeman, kapłan, **męczennik** (30 września 2017) – (Słowacja)

CZCIGODNI (siedemnastu)

czcigodny Andrzej Beltrami, kapłan (Dekret *o cnotach*: 15 grudnia 1966) – (Włochy)

czcigodna Teresa Valsè Pantellini, dziewica (12 lipca 1982) - (Włochy)

czcigodna Dorota Chopitea, świecka (9 czerwca 1983) – Hiszpania

czcigodny Wincenty Cimatti, kapłan (21 grudnia 1991) – (Włochy – Japonia)

czcigodny Szymon Srugi, zakonnik (2 kwietnia 1993) – Palestyna

czcigodny Rudolf Komorek, kapłan (6 kwietnia 1995) – (Polska – Brazylia)

czcigodny Alojzy Olivares, biskup (20 grudnia 2004) – Włochy

czcigodna Małgorzata Occhiena, świecka (23 październik 2006) – (Włochy)

czcigodny Józef Quadrio, kapłan (19 grudnia 2009) – (Włochy)

czcigodna Laura Meozzi, dziewica (27 czerwca 2011) – (Włochy – Polska)

czcigodny Attilio Giordani, świecki (9 października 2013) – (Włochy – Brazylia)

czcigodny Józef August Arribat, kapłan (8 lipca 2014) – (Francja)

czcigodny Stefan Ferrando, biskup (3 marca 1916) – (Włochy – Indie)

czcigodny Franciszek Convertini, kapłan (20 stycznia 2017) – (Włochy – Indie)

czcigodny Józef Vandor, kapłan (20 stycznia – 2017) – (Węgry – Kuba)

czcigodny Ottavio Ortiz Arrieta, biskup (27 lutego 2017) – (Perù)

czcigodny August Hlond, kardynał (19 maja 2018) – (Polska)

SŁUDZY BOŻY (dwudziestu pięciu)

Jest bliski tytułu Czcigodny czyli Dekretu o męczeństwie:

Elia Comini, kapłan (Włochy)

Jest w druku książka o:

Ignacy Stuchlý, kapłanie (Republika Czeska)

Jest w dostawie książka o:

Felice Canellim, kapłanie diecezjalnym (Włochy)

Jest w toku redakcja książki o:

Giuseppe Guarino, kardynał (Włochy)

Antonio De Almeida Lustosa, biskup (Brazylia)

Carlo Crespi Croci, kapłan (Włochy – Ekwador)

Costantino Vendrame, kapłan (Włochy – Indie)

Jan Świerc, kapłan i **8 towarzyszy, męczennicy** (Polska)

Oreste Marengo, biskup (Włochy – Indie)

Carlo Della Torre, kapłan (Włochy – Tajlandia)

Oczekuje się Dekretu o Ważności Badania diecezjalnego dla:

Anna Maria Lozano, dziewica (Kolumbia)

Jest w toku Badanie diecezjalne:

Matilde Salem, świecka (Syria)

Andrea Majcen, kapłan (Słowenia)

Carlo Braga, kapłan (Włochy – Chiny – Filipiny)

Antonino Baglieri, świecki (Włochy)

Antonietta Böhm, dziewica (Niemcy – Meksyk)

Rodolfo Lunkenbein, kapłan (Niemcy – Brazylia) i **Simão Bororo**, świecki (Brazylia), **męczennicy**

Krótki zarys biograficzny księdza Ignác Stuchlý.

Sługa Boży ksiądz Ignác Stuchlý urodził się w Bolesław, na byłym Śląsku pruskim, 14 grudnia 1869 roku, w licznej rodzinie rolniczej. Pierwsze mocne doświadczenie wiary przeżywa w szkole, gdzie nauczyciel Jan Kolibaj, wielki miłośnik Matki Bożej, rozbudzał w nim kapłańskie powołanie. Wówczas często był słabego zdrowia. Jednakże jego warunki, nagle się polepszają gdy pewien «znachor wiejski» zmienia mu dietę żywieniową: ponadto prorokuje mu kapłaństwo. Taki sen będzie się mógł spełnić jedynie po wielu latach, nie bez pewnych trudności wynikających z zewnętrznych okoliczności od niego niezależnych. Młody człowiek wytrwał w gorliwości oraz nieugięty nadzieją, przejrzysty w byciu i w działaniu, Ignác zostaje przyjęty do Salezjanów w roku 1894. 8 września przybywa do Turynu i przeżywa etapy formacji w Valsalice i Ivrea: formuje się w zetknięciu z wielkimi Salezjanami pierwszego pokolenia, w warunkach rozruchu apostolskiego i powołań nasyconego jeszcze obecnością księdza Bosko, zmarłego zaledwie 6 lat temu. Początkowo przeznaczony na misje, na polecenie księdza Rua Sługa Boży pozostaje we Włoszech i przygotowuje się do wzrostu dzieł salezjańskich w regionach słowiańskich. Jest zatem w Gorizia – gdzie, w drodze wyjątku jako prefekt ale jeszcze nie kapłan – przeżywa własną młodość salezjańską w latach największych wyrzeczeń, lecz wielkich owocem duchowym w powołaniach świeckiego kleru diecezjalnego (1897 – 1910); zatem w Słowenii, pomiędzy Ljubljana i Verzej, aż do 1924 roku. Potem, od roku 1925 do 1927 roku, jest w Perosa Argentina, gdzie formuje nowe powołania celem zaszczerpienia Zgromadzenia „na północy”. W roku 1927 powraca do ojczyzny, do Fryšták, i także tam podejmuje obowiązki zarządzania, związanego z urzędem inspektora, od roku 1935. Po skutkach najszerzego zasięgu Wojny Bałkańskiej i Pierwszej Wojny Światowej, przeciwstawia się zarówno Drugiej Wojnie Światowej bądź to rozlewaniu się komunistycznego totalitaryzmu: w obydwu przypadkach, dzieła salezjańskie są zajmowane, współbracia powoływani do wojska, a on widzi pewien odcinek zniszczonego dzieła, któremu poświęcił życie. Czterdzieści dni przed wróżebną „Nocą barbarzyńców”, w marcu 1950 roku został rażony paraliżem: przeżywa zatem ostatnie trzy lata życia, najpierw w domu odpoczynku w Zlin, potem w Lukov, zawsze nadzorowany przez reżim i odosobniony od współbraci. W taki sposób urzeczywistnia się jego przepowiednia, że umrze samotny, zadowolony jeśliby jakaś kobieta da mu jeść: lecz wokół jego łoża umierającego rozkwitają pokój i radość, którą on promieniuje w obfitości. Najwyższy szacunek, który on zawsze wzbudzał w przełożonych, oraz jego wielka zdolność miłowania oraz czynienia się miłowanym, rozkwitają wtedy bardziej jak nigdy w sławie świętości. W ten sposób gaśnie wieczorem 17 stycznia 1953 roku, po kilkudniowej agonii. Ekonom, prefekt, vice – dyrektor, inspektor, Sługa Boży zajmował stanowisko, przez wielką część życia, urzędy odpowiedzialności. Był uważany za „żywą regułę”, skutecznego świadka ducha księdza Bosko i zdolnego przenieść go w następne pokolenia, w różnych warunkach z dziewiętnastowiecznego Turynu. Salezjanin ksiądz Teresio Bosco wyjaśnia: «Ignác Stuchlý był zakonikiem, który nie pisał „Reguły”, ale był im posłuszny»¹.

I jeszcze dzisiaj zapamiętany jest w Republice Czeskiej jako „drugi Jan Maria Vianney” i „czeski Ksiądz Bosko”.

Historia Sprawy (Procesowej)

Sługa Boży ksiądz Ignác Stuchlý umiera w roku 1953, w pierwszych latach komunistycznego totalitaryzmu, otoczony szczególną sławą świętości. Przez dziesięciolecia, z powodu politycznego położenia oraz prześladowania Kościoła, okazuje się jednak niemożliwym przypominać go poprzez publiczną przedsiębiorczość: nawet jego grób był nadzorowany przez agentów, i również pośmiertny list został poprawiony przez reżim. Świadkowie jego życia i cnót jednakże nadal starają się o wdzięczne wspomnienie i osobistą cześć dla księdza Stuchlý a w Latach Osiemdziesiątych, kiedy świadkowie naoczni stawali się teraz w podeszłym wieku i cenne zeznania narażone były na niebezpieczeństwo utraty, wtedy czeski inspektor Ladislav Vik sdb, tymczasem rozpoczyna ponaglać w Watykanie prośbą o jasne ukierunkowanie odnośnie do otwarcia Sprawy Procesowej, toczy się pewne "dochodzenie" wewnętrzne, na które zaprasza się osoby, które poznały Sługę Bożego jako jest ich osąd o życiu, cnotach i celowości Sprawy. Takie *Oświadczenia*, przekazane do *Pozycji*, tworzą, łącznie, materiał bogaty i wiarygodny, który potwierdza ciągłość sławy w czasie, także w epoce totalitaryzmu.

Powinno się jednakże wziąć pod uwagę rok 1993 ponieważ dochodzenie diecezjalne (Olomoucensis, Nr. Prot. 1925)[Ołomuniec, Nr. Prot. 1925] rozpoczyna pierwsze kroki. Wtedy Postulatorem Generalnym Zgromadzenia Salezjańskiego był ksiądz Pasquale Liberatore sdb (na stanowisku od 1922 do 2003). Wyznacza on na wicepostulatora wyżej wymienionego Ladislav Vik sdb, którego zastępuje ksiądz Josef Topinka sdb, który "towarzyszył" bezpośrednio poprzedzającym krokom, mając na widoku życzenie wprowadzenie Sprawy. Z datą 5 marca 1993 roku, Arcybiskup Ołomuńca Monsignore Jan Graubner wyznacza dwóch Cenzorów Teologów, w osobach Doktora Teologii Jaroslav Studený i Doktora Teologii Josef Ryška.

Supplex Libellus (tzn. Błagalna książeczka) jest zatem z 19 kwietnia 1993. *Nihil Obstat* (tzn. Nic nie szkodzi na przeszkodzie) z 5 października 1993. Otwarcie Badania diecezjalnego z 18 października 1993. Trybunał wtedy został złożony z: Monsignore Vojtěch Tkadlcik, delegata biskupiego; księdza Gustav Riedl, promotora sprawiedliwości; Jaroslav Fiala, notariusza sądowego. Odtąd Trybunał przygotowuje Przesłuchujących świadków, w trudnych latach także dla reorganizacji dzieł Kościoła i działalności Salezjanów.

15 grudnia 1997 roku umiera Vojtěch Tkadlcik. Arcybiskup wyznacza nowego delegata biskupiego w osobie Monsignore Jaroslav Nêmec i zmienia także promotora sprawiedliwości, obecnie księdza Josef Šik, oraz notariusza sądowego, obecnie František Polášek. Notariuszem dodatkowym zostaje Miroslav Svoboda.

Jednakże Monsignore Nêmec zwraca uwagę, że nie zawsze procedura przesłuchujących była prawidłową: na przykład brakowało pewnych pytań, i dostrzegalną była przewaga Salezjanów oraz niewystarczająca liczba świadków żeńskich. W tych latach Watykan prosił o

sanowanie innych procesów między innymi w Republice Czeskiej, wyżej wymienionego Sługi Bożego Antonin Cyril Stojan. Odtąd zdarzają się przesłuchania 30 zeznań procesowych, z II Posiedzenia z 5 sierpnia 1999 roku na XXI Posiedzeniu z 25 marca 2000 roku. Komisja historyczna, sformowana przez Josef Krátoška i Ladislav Drobisz, przekazała tymczasem własne Sprawozdanie 7 kwietnia 2000 roku. Dekret o braku kultu jest z 14 kwietnia 2000 roku.

Badanie diecezjalne – otwarte 5 marca 1993 roku – mogło się zakończyć 20 stycznia 2001 roku. Następują: prośba o Otwarcie Akt badania diecezjalnego, 2 marca 2001 roku; Dekret o Otwarcu Akt, 7 marca 2001 roku; Otwarcie Akt, 8 maja 2001 roku. Pytanie o Ważność Badania diecezjalnego jest z 16 maja 2001 roku; Dekret o ważności Badania z 29 listopada 2002 roku. W maju 2003 roku Sprawa Procesowa zostaje powierzona Sprawozdawcy watykańskiemu ojcu Hieronimowi Fokcińskiemu SJ, podczas kiedy nowy Sprawozdawca został wyznaczony w osobie ojca Zdzisława Kijasa ofmconv, 18 marca 2010 roku. 6 lipca przychodzi wyznaczony tymczasem, po Monsignore Enrico dal Covolo sdb (2003 – 2010), nowy Postulator Generalny Salezjanów ksiądz Pierluigi Cameroni sdb, który 1 listopada 2010 roku wyznacza współpracownika zewnętrznego Sprawy ksiądz Jan Ihnát sdb, który zastępuje współbrata ksiądz Pavel Cáp sdb, wyznaczonego 1 lipca 2008 roku. Ksiądz Jan Ihnát opracowuje pierwsze uporządkowanie materiałów świadectw i sporządza szkic *Udokumentowanej Biografii*, która może wykorzystywać z swojej najlepszej wiedzy kontekst czeski i morawski, z wiedzy bezpośredniej o Słudze Bożym i z opracowania najważniejszych *“Wspomnienia biograficzne o księdzu Stuchlý – niestety nie przetłumaczonej jeszcze na język włoski – spisane przez ksiądz Oldrich Med sdb. W latach 2013 – 2014 i 2017 – 2018, ksiądz Piotr Zelinka sdb współpracuje w części dokumentalnej pracy, przede wszystkim kontrolując, uzupełniając i badając pewne daty historyczno – archiwalne.*

W 2017 – 2018 Lodovica Maria Zanet, współpracownica Postulacji Generalnej, która już uprzedziła kilka kroków Redakcję *Positio*, kończy rozwiniętą pracę, uzupełniając dwa *Summaria* i *Udokumentowaną Biografię* oraz opracowując *Wprowadzenie ogólne i Informację*.

Cele Seminarium

Świętość uznana lub na drodze uznania, z jednej strony jest już urzeczywistnieniem bezkompromisowości ewangelicznej i wierności apostołskiemu planowi ksiądz Bosko, któremu się przypatrujemy jako źródłu duchowemu i duszpasterskiemu; z drugiej strony jest wezwaniem do życia w wierności własnemu powołaniu, ażeby być rozporządzalnym do świadczenia miłości aż do końca. Nasi Święci, Błogosławieni, Czcigodni i Słudzy Boży są prawdziwym wcieleniem charyzmatu salezjańskiego oraz *Konstytucji lub Regulaminów* naszych Instytutów i Grup w czasie oraz w okolicznościach w większości różnorodnych, zwyciężając tę światowość i powierzchowność duchową, które zagrażają w istocie naszej wiarygodności i owocności. Święci są prawdziwymi mistykami pierwszeństwa Boga w darze wspaniałomyślnym z siebie, prorokami braterstwa ewangelicznego, sługami braci z twórczością.

Kierując się taką świadomością, te spotkania seminaryjne ustalają w ten sposób:

- (1) Poprzez różne więzi, współuczestniczyć w najbardziej znaczących tematach *Positio super virtutibus* Sługi Bożego Ignác Stuchlý celem poznania cnotliwego życia oraz sławy oznak świętości, udokumentowanych poprzez świadectwa i zebrane dokumenty. Ponadto pogłębiać rys biograficzny w jego aktualności na dziś.
- (2) Prowadzić dalej w Rodzinie Salezjańskiej, we wspólnocie z Kościołami miejscowymi, działalność promowania Sprawy (Procesowej) księdza Ignác Stuchlý poprzez pomysły, ażeby go poznać, naśladować przykład, wzywać wstawiennictwa. W formie zaczepiania pytam: **“ Czy staramy się wzywać w modlitwie Ignác Stuchlý? Czy posiadamy ufność we wspólnotę ze świętymi? Czy wierzymy w zdolność wstawiennictwa świętych – w tym przypadku w naszego Sługi Bożego jako orędownika?”**
- (3) Wyróżniać osoby które, na poziomie miejscowym (Kościół miejscowy, Rodzina Salezjańska, Zgromadzenie), podejmują się odpowiedzialności towarzyszenia Sprawie (Procesowej) księdza Stuchlý, zachowywania jej czynną i żywą, rozpowszechniania czci Sługi Bożego w jedności i współpracy z Kościołem miejscowym. Zachodzi potrzeba być odpowiedzialnymi i współodpowiedzialnymi, w duchu jedności kościelnej oraz twórczości duszpasterskiej.
- (4) Zwiększać naszą świadomość **ważności decydującej o cudzie** i jego konieczności dla szczęśliwego wyniku Sprawy (Procesowej). Potrzeba rozważyć podwójny punkt widzenia niewytlumaczalności naukowej oraz wstawiennictwa, które jest konieczne w potwierdzaniu cudów ; zobowiązywać się do po modlenia się i do tworzenia modlitw do księdza Ignác Stuchlý. Także tutaj pytam: **“Czy myślimy, czy ważną jest sprawą modlić się o otrzymanie cudów? Czy wierzymy, że cuda nie mogłyby się więcej wydarzyć? ”**. Ponadto, **Sprawie (Procesowej) Sługi Bożego towarzyszą pewne znaczące łaski: “Co czynić, ażeby lepiej skupić na nich uwagę? ”**

Dziękujemy Panu za łaskę tego Seminarium, które uczyni nas godnymi dostrzegać coraz częściej tajemnicę Wspólnoty Świętych. Ta tajemnica, z punktu widzenia salezjańskiego, jest jak “żart Ducha Świętego”, który sprawia spotkanie i wspólne wędrowanie na drodze radosnej oraz zobowiązującej świętości. Taki pomysł i uprzywilejowane narzędzie dla wspierania we wszystkim ludu Bożego to wspólne

powołanie do świętości drogiej naszej tradycji salezjańskiej a do której nas pobudza papież Franciszek w Adhortacji Apostolskiej *Gaudete et Exultate*.

Oby nasza Matka, Maryja Wspomożycielka, dana we śnie dziewięcioletniemu Jankowi jako << nauczycielka, pod której przewodnictwem możesz stać się mądrym, a bez Niej każda mądrość pozostaje głupotą>>, prowadziła nas za rękę i towarzyszyła nam z macierzyńskim spojrzeniem na drodze świętości.